

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **R. L.**, zastoupený Mgr. Martinou Vévodovou, advokátkou se sídlem tř. Spojenců 689/3, Olomouc, proti žalovanému: **ministr spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2023, č. j. MSP-43/2023-ODKA-ROZ/7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2024, č. j. 17 Ad 15/2023-79,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2024, č. j. 17 Ad 15/2023-79, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2023, č. j. MSP-43/2023-ODKA-ROZ/7, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti celkem **23 580,50 Kč** k rukám jeho zástupkyně Mgr. Martiny Vévodové, advokátky, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl ve služebním poměru ve Věznici K. Na svoji žádost byl dne 24. 9. 2018 propuštěn a ředitel ekonomického odboru Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR (služební funkcionář) mu ode dne 25. 9. 2018 přiznal výsluhový příspěvek 8 889 Kč měsíčně.

[2] Služební funkcionář následně dne 3. 11. 2020 podal podnět ministryni spravedlnosti k přezkoumání rozhodnutí o výsluhovém příspěvku. Z něho vyplývá, že Generální inspekce bezpečnostních sborů se žalobcem zahájila dne 22. 9. 2018 úkony trestního řízení pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky a Krajské státní zastupitelství v Brně následně dne 1. 4. 2019 podmíněně zastavilo trestní stíhání žalobce a stanovilo mu zkušební dobu 24 měsíců.

[3] Žalovaný zahájil z moci úřední přezkumné řízení, rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku zrušil a věc vrátil k novému projednání. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil rozkladem, který ministr spravedlnosti zamítl. Proti rozhodnutí o rozkladu podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (městský soud), který ji zamítl. Podle městského soudu není možné vést obnovu řízení podle zákona o služebním poměru z moci úřední, ani nelze použít obecnou úpravu ve správním řádu. V nynějším případě však bylo možné vést přezkumné řízení z moci úřední. Kritériem přezkumu v přezkumném řízení je podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (zákon o služebním poměru), rozpor s právními předpisy. Jedním z prvků zákonnosti je i dostatečné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Záznam o zahájení úkonů trestního řízení existoval již během původního řízení o přiznání výsluhového příspěvku, ale správní orgán to bez svého zavinění nezjistil, žalobce mu to v žádosti ani později nesdělil. Správní orgán nicméně podle městského soudu dostatečně nezjistil skutkový stav, proto jeho rozhodnutí nelze považovat za zákonné. Žalovaný tak byl oprávněn vést přezkumné řízení podle § 193 odst. 1 zákona o služebním poměru.

[4] Subjektivní prekluzivní lhůta pro zahájení přezkumného řízení neuplynula. Zákon o služebním poměru obsahuje v § 193 odst. 4 pouze lhůtu objektivní, přičemž tato speciální úprava je komplexní a vylučuje možnost použití obecné úpravy v § 96 odst. 1 správního řádu, která stanoví dvouměsíční subjektivní lhůtu. Žalovaný podle městského soudu správně vztáhl účinek svého rozhodnutí ke dni právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, neboť žalobce přispěl k nezákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí vydaného v jeho prospěch tím, že nesdělil služebním orgánům, že se dopustil protiprávního jednání, ač o této skutečnosti věděl. Stejně tak si musel být vědom jeho důsledku, tedy ztráty výsluhového příspěvku.

II. Argumentace účastníků řízení

[5] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Podle něho nebyly splněny podmínky pro vedení přezkumného řízení, fakticky se jednalo o obnovu řízení a žalovaný svým postupem obcházel zákon. Podnět o vedení trestního řízení představoval novou skutečnost získanou po dvou letech od právní moci rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku, která by odůvodnila obnovu řízení. Obnova řízení z moci úřední podle zákona o služebním poměru je však vyloučena. Obnovu řízení a přezkumné řízení, jak jsou upraveny v zákoně o služebním poměru, je nutné odlišovat, aby nedocházelo k obcházení úmyslu zákonodárce. Stěžovatel se ohradil proti závěru městského soudu, že služebnímu orgánu nebylo o jeho trestním řízení nic známo, a opáčil, že právě vedení věznice mu postup, jak proběhl, navrhlo a svědecky je možné prokázat, že před rozhodnutím o výsluhovém příspěvku se o jeho trestném činu

pokračování

vědělo. Některé části odůvodnění napadeného rozsudku považoval za nepřezkoumatelné a argumentaci za rozporuplnou.

[6] Subjektivní prekluzivní lhůta není v zákoně o služebním poměru upravena. Tato úprava je však neúplná, a i s ohledem na princip právní jistoty je proto nutné subsidiárně aplikovat obecnou úpravu v § 96 odst. 1 správního řádu. Související závěry městského soudu jsou nepřezkoumatelné. Zpětný účinek rozhodnutí žalovaného ke dni právní moci přezkoumávaného rozhodnutí podle § 99 odst. 3 správního řádu stanovil žalovaný nesprávně, neboť stěžovatel v žádosti o výsluhový příspěvek neuvedl nepravdivé ani neúplné údaje. Byla mu předložena formulářová žádost, kterou podepsal. Učinil tak proto, že mu nadřízení sdělili, že za dané situace má nárok na odchodné i výsluhový příspěvek. Pokud by znal právní úpravu, nechal by propuštění na jednostranném rozhodnutí ředitelky věznice, nepodal by žádost, což by znamenalo, že v situaci, kdy jeho trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno, by měl nárok na odchodné i výsluhový příspěvek.

[7] Žalovaný se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že subjektivní prekluzivní lhůta podle správního řádu se v přezkumném řízení podle zákona o služebním poměru neuplatní, neboť zákon o služebním poměru obsahuje úplnou speciální úpravu lhůt. Stejně tak se žalovaný ztotožňuje s posouzením městského soudu ohledně možnosti vést přezkumné řízení. Zákonný předpoklad pro obnovu řízení není naplněn, neboť běžící trestní řízení nebylo skutečností, která by byla stěžovateli ku prospěchu a nemohl ji uplatnit, a zároveň zákon o služebním poměru nepřipouští zahájení obnovy řízení z moci úřední. Naproti tomu přezkumné řízení je na tuto situaci zcela přílehavé. Žalovaný dodal, že bez provedení přezkumného řízení by se výsluhový příspěvek jako pravidelná dávka vyplácel stěžovateli i do budoucna, a jednalo by se o bezdůvodné obohacení. Stěžovatel si byl v době, kdy žádal o výsluhový příspěvek, vědom toho, že je proti němu vedeno trestní řízení, a tudíž na tuto dávku nárok nemá. Tvzení o tom, že vedení věznice o trestné činnosti stěžovatele vědělo, ze spisového materiálu nevyplývá, je tedy účelové.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Podle § 193 odst. 1 části věty před středníkem zákona o služebním poměru pravomocné rozhodnutí, o němž se účastník nebo služební funkcionář domnívá, že je v rozporu s právními předpisy, přezkoumá příslušný ministr. Při přezkoumání rozhodnutí se vychází z právního stavu a skutkových okolností existujících v době jeho vydání (§ 193 odst. 3 téhož zákona). Přezkumné řízení lze zahájit nejdéle do 4 let od nabytí právní moci přezkoumávaného rozhodnutí a rozhodnutí v přezkumném řízení lze vydat do 5 let ode dne nabytí právní moci přezkoumávaného rozhodnutí (§ 193 odst. 4 téhož zákona).

[11] Nejprve NSS posoudil námitku plynutí prekluzivní lhůty, neboť pokud by byla důvodná, další posouzení by již bylo nadbytečné. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 4. 2. 2025, č. j. 1 As 164/2024-66, bod 17, v případě příslušníků bezpečnostních sborů zákonodárce oproti obecné úpravě ve správním řádu stanovil čtyřnásobnou délku lhůty, v níž lze přezkumné řízení nařídit (§ 193 odst. 4 zákona o služebním poměru a § 96 odst. 1

správního řádu). Když NSS následně v bodě 20 vykládal běh lhůty pro zahájení přezkumného řízení, zohlednil pouze objektivní prekluzivní lhůtu uvedenou v zákoně o služebním poměru a subjektivní prekluzivní lhůtu zakotvenou ve správním řádu neaplikoval. Implicitně tedy její užití vyloučil.

[12] Zvláštní úprava obnovy řízení v zákoně o služebním poměru nezakotvuje možnost obnovy řízení z moci úřední. Navíc je nutno považovat ji za úpravu komplexní, neumožňující být jen podpůrné použití obecné úpravy v otázce možnosti zahájení obnovy řízení z úřední iniciativy (srov. také městským soudem případně citovaný rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 As 425/2017-26, bod 25 a tam uvedenou judikaturu). Účelem nezakotvení možnosti obnovy řízení ve věcech služebního poměru z moci úřední bylo posílení právní jistoty příslušníků bezpečnostních sborů, že bez jejich vlastní iniciativy (žádosti o obnovu) nebude zasahováno do pravomocných rozhodnutí v těchto věcech. Samozřejmě s výjimkou případů nezákonnosti rozhodnutí, k jejichž nápravě ovšem slouží přezkumné řízení (rozsudek NSS č. j. 1 As 425/2017-26, bod 27).

[13] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2023, č. j. 6 As 392/2021-40, č. 4471/2023 Sb. NSS, vyložil obdobný vztah mezi obecnou úpravou lhůt pro zahájení přezkumného řízení ve správním řádu a speciální úpravou téhož ve stavebním zákoně. Ve zvláštní úpravě zákonodárce výslovně zakotvil pouze délku objektivní prekluzivní lhůty. NSS provedl srovnání s výkladem lhůt pro přezkumné řízení, jehož předmětem je opatření obecné povahy, kde právní úprava taktéž nezmiňuje subjektivní prekluzivní lhůtu, přičemž to dle správních soudů vylučuje aplikaci obecné subjektivní dvouměsíční lhůty podle § 96 odst. 1 správního řádu. K takovému závěru dospívá i většina komentářové judikatury. Obdobná ustanovení by zásadně měla být vykládána shodně, což svědčí pro závěr, že zvláštní úprava lhůty ve stavebním zákoně vylučuje použití dvouměsíční subjektivní lhůty. Sám zákonodárce navíc ve své činnosti vychází z toho, že užití obdobné formulace (tedy pouze výslovné stanovení délky objektivní prekluzivní lhůty) vede k vyloučení aplikace subjektivní lhůty (rozsudek NSS č. j. 6 As 392/2021-40, body 22 až 29).

[14] Stejně je podle kasačního soudu nutné vyložit i úpravu lhůty pro zahájení přezkumného řízení podle zákona o služebním poměru, neboť je založena na stejné logice jako výše uvedené příklady v judikatuře. Důsledkem absence stanovení subjektivní prekluzivní lhůty je to, že ji nelze v přezkumných řízeních podle tohoto zákona aplikovat, a to ani skrze obecnou úpravu ve správním řádu. Závěr krajského soudu je v tomto ohledu správný, a žalovaný zahájil přezkumné řízení v rámci zachované prekluzivní lhůty podle § 193 odst. 4 zákona o služebním poměru.

[15] Ve vztahu k přípustnosti důvodu pro zahájení přezkumného řízení dospěl městský soud k závěru, že je přezkumné řízení možné vést, neboť rozpor s právními předpisy podle § 193 odst. 1 zákona o služebním poměru nastává i za situace, kdy správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak ukládá § 3 správního řádu.

[16] Takový výklad podmínek přezkumného řízení je v obecné rovině správný, NSS jej potvrdil v rozsudku ze dne 27. 8. 2020, č. j. 6 As 148/2020-28, č. 4075/2020 Sb. NSS, body 20 až 21, kde připustil možnost zrušení původního správního rozhodnutí v přezkumném řízení, jestliže původní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 3 a § 50

pokračování

odst. 3 a 4 správního řádu, tedy když správní orgán nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Zároveň však upozornil, že skutečnost, že určitý problém nelze řešit institutem obnovy řízení, neznamená, že je nutně použitelný institut jiný, zde přezkumné řízení. Přezkumné řízení není vůči obnově řízení ve vztahu subsidiarity, neplatí, že v situaci, kdy není přípustná obnova řízení, musí být možné zrušit rozhodnutí v řízení přezkumném. Přezkumné řízení tedy slouží k nápravě nezákonností správních rozhodnutí, tedy právních vad. Pokud byl stav věci dostatečně bez důvodných pochybností a v nezbytném rozsahu zjištěn, šlo o rozhodnutí zákonné, a proto nelze přezkumné řízení vést ani v případě, že dodatečně najevo vyšlou, resp. dříve neznámou skutečnost nelze zohlednit ani cestou obnovy řízení. Státní moc lze totiž uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

[17] Tyto závěry je v zásadě možné přenést i na vztah obnovy řízení a řízení přezkumného podle zákona o služebním poměru, ačkoli sám NSS se v rozsudku č. j. 6 As 148/2020-28, bodě 25, odlišil od výkladu provedeného v rozsudku NSS ze dne 23. 1. 2013, č. j. 3 Ads 51/2012-48, kde byl aplikován právě zákon o služebním poměru. Jednalo se však o specifickou situaci, kdy NSS připustil použití institutu přezkumného řízení z důvodu zrušení rozhodnutí tvořícího podklad rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. NSS uvedl, že na rozdíl od obecné úpravy obnovy řízení ve správním řádu není tento důvod připuštěn pro obnovu řízení podle zákona o služebním poměru, a proto lze volit pro řešení obdobných situací cestu přezkumného řízení podle zákona o služebním poměru, neboť je to způsobilý prostředek, jak dosáhnout nápravy nezákonného stavu.

[18] Specifika úpravy obnovy řízení a přezkumného řízení podle zákona o služebním poměru se však v nyní posuzované situaci neprojevují. NSS v rozsudku č. j. 3 Ads 51/2012-48 připustil jistou modifikaci podmínek pro vedení přezkumného řízení kvůli zrušení podkladového rozhodnutí z důvodu absence tohoto důvodu mezi přípustnými důvody pro obnovu řízení (oproti obecné úpravě ve správním řádu).

[19] Nyní se však jedná o výklad pojmu rozpor s právními předpisy jako důvodu přezkumného řízení ve vztahu k pojmu nová skutečnost jako důvodu pro obnovu řízení. Tyto důvody jsou totožné v zákoně o služebním poměru i ve správním řádu, a NSS tak oproti krajskému soudu nedospěl k závěru, že nynější situace odůvodňuje jejich odlišný výklad. Skutečnost, že zákon o služebním poměru nedovoluje obnovu řízení z moci úřední, neodůvodňuje extenzivní výklad podmínek pro vedení přezkumného řízení. Jak vyplývá z výše uvedené judikatury NSS, účelem omezení možnosti obnovy řízení je zvýšení právní jistoty příslušníků bezpečnostních sborů. Výklad rozšiřující podmínky vedení přezkumného řízení z důvodu absence možnosti provést obnovu řízení z moci úřední by tuto právní úpravu obcházel a uvedený účel popíral.

[20] Stejným způsobem přistupuje k pojetí přezkumného řízení i odborná literatura, když uvádí, že správní orgán nesmí vtáhnout do přezkumného řízení skutkové okolnosti, které sice v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí existovaly, v řízení však nevyšly najevo, neboť by tak překročil zákonné mantinely přezkumného řízení, když posuzování takových skutkových okolností lze připustit za zákonem splněných podmínek pouze v obnově řízení (JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 96

[Zahájení přezkumného řízení]. In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 707, marg. č. 11.). Obdobně též POTĚŠIL, Lukáš. § 94 [Předpoklady pro zahájení a vedení přezkumného řízení]. In: POTĚŠIL, Lukáš, HEJČ, David, RIGEL, Filip, MAREK, David. Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 535, marg. č. 1.

[21] Podstatné je, zda v nyní projednávané věci skutečně nastala situace, že správní orgán nezjistil v původním řízení skutkový stav bez důvodných pochybností, jak uvádí městský soud, či zda vyšla až posléze najevo skutečnost existující v době původního řízení, která však nebyla správnímu orgánu známa.

[22] V tomto ohledu je nutné přisvědčit stěžovateli, že městský soud věc posoudil nesprávně. Jak sám uvádí v bodě 16 napadeného rozsudku, správnímu orgánu nelze vyčítat, že aktivně sám nezjišťoval, zda je proti stěžovateli vedeno trestní řízení, neboť obsahem správního spisu nejsou žádné indicie, z nichž by na to bylo možno usuzovat. Původní řízení bylo totiž vedeno na žádost, a bez součinnosti žadatele má správní orgán pouze omezené možnosti, jak některé skutečnosti žadatele se týkající zjistit. Jinými slovy, městský soud vyšel z toho, že během původního řízení existovala skutečnost, kterou správní orgán nezjistil, ačkoli neporušil své povinnosti ve vztahu ke zjišťování skutkového stavu. S městským soudem je třeba souhlasit, že ze správního spisu k původnímu řízení žádná taková indicie nevyplývá. Pak tedy ale městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že správní orgán v rozporu s § 3 správního řádu nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností.

[23] Jestliže pouze stěžovatel věděl o svém trestním řízení a správnímu orgánu to nesdělil, a ani jiné skutečnosti nic takového nenaznačovaly (příčemž městský soud neuvedl, že by měl správní orgán povinnost dotázat se orgánů činných v trestním řízení, zda proti žadateli nevedou trestní řízení), nelze než konstatovat, že správní orgán v původním řízení nepochybil, a jeho rozhodnutí nebylo v rozporu s právními předpisy. Následný podnět obsahující informaci o trestním řízení na tomto závěru nic nemění. Napadené rozhodnutí žalovaného je založeno na tomtéž nesprávném závěru (body 50 až 57).

[24] Nelze však přehlédnout, že stěžovatel již v rozkladu (a stejně tak v žalobě i kasační stížnosti) uvedl, že služební funkcionář a personální pracovník věděli, že žalobce byl přistižen při spáchání protiprávního jednání a v souvislosti s tím byly zahájeny úkony trestního řízení. To však mění situaci, neboť stěžovatel v podstatě tvrdí, že správní orgán, ačkoli si byl vědom probíhajícího trestního řízení, tuto skutečnost nezaznamenal do správního spisu a nijak ji při rozhodování nezohlednil, tzn. tvrzení stěžovatele neověřil. Taková skutečnost by však v případě, že se prokáže, představovala indicii, že správní orgán postupoval v rozporu s § 3 správního řádu. Pokud chtěl žalovaný v přezkumném řízení pokračovat, měl na tvrzení stěžovatele reagovat a doplnit dokazování k jeho ověření, např. výsledkem stěžovatelem zmíněných úředních osob. Pokud by se tvrzení stěžovatele potvrdila, bylo by skutečně možné dospět k závěru, že původní rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, neboť správní orgán nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Pochybení by spočívalo v pominutí podstatné okolnosti a rezignaci na provedení kroků k jejímu ověření, ačkoli tato okolnost, byla-li by prokázána, měla na výsledek řízení o žádosti vliv. Podle § 157 písm. d) ve spojení s § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru má totiž příslušník, který vykonával

pokračování

službu alespoň po dobu 15 let, nárok na výsluhový příspěvek; to neplatí, jestliže jeho služební poměr skončil propuštěním na základě žádosti a je proti němu vedeno trestní řízení pro trestný čin spáchaný úmyslně a následně bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání.

[25] Důvody pro vedení přezkumného řízení, jak byly předestřeny žalovaným a následně aprobevány městským soudem, byly chybné, což představuje bez dalšího důvod pro zrušení rozhodnutí jak městského soudu, tak i žalovaného. Proto již NSS neposuzoval zbývající námitky, zejména tvrzené legitimní očekávání, které stěžovatel dovozuje z komunikace se služebními orgány v původním řízení o přiznání výsluhového příspěvku, či otázku okamžiku účinnosti zrušujícího rozhodnutí.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Jelikož již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného a městský soud by nemohl postupovat jinak, než rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, NSS za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zruší-li NSS i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným NSS ve zrušovacím rozhodnutí [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[27] V dalším řízení je na žalovaném, aby v souladu s výše uvedeným právním názorem NSS posoudil naplnění podmínek pro vedení přezkumného řízení.

[28] Protože NSS zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[29] V řízení o žalobě u městského soudu představují náklady řízení následující částky:

- Soudní poplatky ve výši **4 000 Kč** (žaloba + návrh na přiznání odkladného účinku).
- Odměna zástupkyně, konkrétně příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2024], tj. dva úkony právní služby v hodnotě 3 100 Kč; za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě odměna za půl úkonu ve výši 1 550 Kč [§ 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu], celkem tedy **7 750 Kč**.
- Náhrada hotových výdajů v paušální částce **900 Kč** (3 × 300 Kč).

- Zástupkyně je plátkyní DPH, a proto se její odměna a hotové výdaje zvyšují o částku odpovídající této dani (tj. 21 %), celkem tedy o **1 816,50 Kč**.
- Celková náhrada nákladů řízení před městským soudem činí **14 466,50 Kč**.

[30] V řízení o kasační stížnosti vedeném u NSS představují náklady řízení následující částky:

- Soudní poplatek ve výši **5 000 Kč** (kasační stížnost).
- Odměna zástupkyně, konkrétně podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], tj. jeden úkon právní služby v hodnotě 3 100 Kč, celkem tedy **3 100 Kč**.
- Náhrada hotových výdajů v paušální částce **300 Kč** (1 × 300 Kč).
- Zástupkyně je plátkyní DPH, a proto se její odměna a hotové výdaje zvyšují o částku odpovídající této dani (tj. 21 %), celkem tedy o **714 Kč**.
- Celková náhrada nákladů řízení vedeného u NSS činí **9 114 Kč**.

[31] Žalovaný je tedy povinen uhradit stěžovateli k rukám jeho zástupkyně náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši **23 580,50 Kč**, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2025

Eva Šonková
předsedkyně

s
e
n
á
t
u